

Legenda z kraje Feldar vyprávěná Drakeanem

Kapitola první (1. den)

Chata v podhůří byla již několik měsíců mým domovem a zděný hřejivý krb sálal u stakánků pálenky. Je to už spousta perných dnů, co jsem přijal zakázku na psaní oslavných textů a hymnů pro mladšího vladařova bratra, takže konečně vypadám jako zarostlý a pokroucený pobuda. Již jsem chtěl jít spát, ale uslyšel jsem pár okamžiků před svítáním štěkot psa, dusot kopyt koně a rozruch na dvoře před chatou, kroky, klepání na dveře a ospalé, napuchlé oči čeládky. "Přijel posel pane Drakeane," mumlání polootevřenými rty, "má pro Vás prý důležitou zprávu." Zcela oblečen jsem zanedlouho scházel dolů ze schodů. Stál tam unavený jezdec, stejně znechucen začátkem nového dne jako já. "Pane, dovolte mi, přečíst vám zprávu od Vašeho přítele, váženého pana Silka." Začal číst monotóním bezbarvým hlasem: "Milý příteli Ryne Drakeane, bratře ve zbrani. Vůdce osobní gardy velekněžky Sir Ishar (jistě si ho pamatuješ) mě požádal o pomoc. Knížetství Feldar je prý opět v ohrožení, či co a od našeho posledního působení v jeho službách se toho asi dost změnilo. Vzpomeň si, jak jsme při jedné z diplomatických cest k druidům byli napadeni hordou nemrtvých. Kostlivci, zombíci, ghůlové, ale také jeden fext, šílená bytost šířící temno a ovládající nespočet kouzel. Jako dnes vidím jejich hlavy padat pod našimi tehdy svatými meči a jak jsme stáli a smáli se nad horou jejich těl. Vzpomeň si pak tedy také, jak zrůdný fext, dávno probodaný našimi hroty mečů vyskočil, vrhl se na velekněžku a svými pařáty ji těžce zranil. V okamžiku byl umlácen k nedobrovolnému poslednímu odpočinku. Velekněžka se vyléčila, situace se hrotila a na poslední bitvě jsme rozduplici temnou armádu. Potom jsi odjel čert ví kam a nevíš tedy o smrti velekněžky, které nedokázalo nic pomoci od víc a víc hnisající rány a od umírání v šílenství. Nevíš jak lapka Bax ukradl kouzelný prsten a meč a utekl kamsi za moře. Nevíš toho příliš mnoho. Založili jsem s Išarem cech válečníků a spravovali jsme zem silou gardy, ale kouzelníci začali dělat problémy, alchymisti také a druidi přestali kohokoliv vpouštět do hvozdu. Les přestal být bezpečným. Po kraji se začali toulat nekromanti a lapkové vraždí každým dnem lačněji. Je příliš málo těch, kteří by vzali zákon pevně do rukou, a kteří by připravili cestu pro nového rytíře Řádu osudu, tak prosím neváhej a přijed'! Budu na tebe čekat s kočárem u Třech dvorců v Kůlovém Městě prvního dne novu okolo poledního. Tvůj Silk. V pozici sedícího člověka s vyraženým dechem mě můj sluha našel na schodech nahoru do pokojů. "Již mám po krk psaní písní, nezlob se prosím a dej osedlat koně. Ještě dnes odjízďím do Města Kůlů."

Silk je opravdu d'ábel. Poznali jsme se při studiu východních bojových sportů a zápasení. Netrvalo dlouho, spřátelili jsme se a na chodidlech nás začala lechtat touha poznat svět, dobrodružství a tak. Vyrazili jsme tenkrát do Země Jednorožců, kde mě přijali do kruhu hraničářů a Silka do podzemní zlodějské gildy. Byly to naše začátky a rád na ně vzpomínám. Tedy, dokud se mé názory nezačali lišit s vedením kruhu a já neodešel. Fascinovalo mě velké město a studium hudby. A stejně jako teď jsem před rokem dostal od Silka zprávu, že ve Feldaru najímá velekněžka do gardy Rytířů Řádu Osudu dobré šermíře. Jel jsem tam třeba jen z té touhy opět vidět svého přítele. Stejně šíleného v boji jako já, člověka, co mě nikdy nezradil a vždy mi stál po boku i v té největší vřavě (tedy, pokud nestál proti mně) a blázna, co prošel povoláním zloděje, hraničáře, žoldáka bojujícího pro lépe placící stranu a nakonec hříčkou osudu gardisty se svatým povoláním. Naše setkání bylo vřelé a pěnící pivo v místní knajpě nám nemohl od úst odtrhnout ani zamračený a věčně netrpělivý vozk. Byla to dlouhá cesta, plná vyprávění a postupně mi ocelová chuť svištících mečů a krve začala dělat pod jazykem neplechu a laskominy vroucího adrenalinu bušili zezadu do temene hlavy a řvali: No tak, už si nás utrhni z ramen nepřátel. Uáhmm. Mráz po zádech. Bůhví kolikátého dne jsme dorazili do hlavního města Feldaru, zabydleli se v malém domku úplně na okraji poslední čtvrtě za řekou a začali hledat staré známé (mimochodem ten baráček pro nás dva Silk osobně objednal a raději ani

nechci vědět, kam se poděl předchozí majitel). Jeho trepky mi výborně sedí.

Večerní nálada se zabarvovala do fialova a já šaškoval s mečem. Silk mě systematicky dostával na lopatky svou bojovou zručností a já doufal, že najdu ztracený cvik rychleji než jsem ho ztratil. Umřít na poli ctí je sice super, ale život taky není k zahození. Silk mě navíc představil dvěma přátelským trollům (nepamatuji si jejich jména, ale pracovně jsem je nazval Pat a Mat), potkali jsme spoustu dobrých vojáků, kteří slíbili, že se nechají najmout do cechu Kyrys, tedy cechu válečníků, který založil Silk s Isharem před léty a seznámili jsme se s pánem města, čarodějem ve výslužbě. Den tedy skončil optimisticky. Zítra přijede Ishaar s bratrem Vegou z venkova a počítám, že to bude první krok v téhle rozkládající se zemi, jak nastolit řád a spravedlnost (pokud možno co nejvíce podobnou té naší).

" Kyrys!" " Kyrys!" Řev mě probudil, a když jsem se před barákem soukal do gardistického stejnokroje s mečem v ruce, už k nám mířil Ishar a třásl nám rukama, že nás rád vidí, a že všichni z cechu jsou již nastoupeni. Nečekalo se na nic a vyrazili jsme do hradu, ve kterém měl náš cech zázemí, a který ležel východně od hlavního města Feldaru v Zelených skalách. Tam na nás chrlil informace o rytířských řádech a o spoustě dalších věcí, které jsem buď dávno znal nebo mi byly ukradené. Hrad stál, na nás vyšla hlídka a ostatní se rozprchli na průzkum okolí (příroda dostala rozmanitější letní tvář a málokdo znal dobře okolí). Hlídka proběhla v klidu a byli jsme vystřídáni dalšími vojáky, se zprávou od Ishara, abychom se dostavili do hlavního města, že se dějou nekalosti ze strany nekroušů. V hlavním městě se již formovala trestná výprava a byli jsme přivítáni veselým Isharem, kterého zpráva o nadcházejícím boji potěšila a jeho ruka se již nervózně třásla při pomyslení na svistot meče a na praskot kostí pod úderem pádnou rukou vedeného ostří. Jediní vyděšenci byli druidi, kterým chtěli nekrouši s hordou kostlivců a podobné havěti rozbořit obětní a posvátné místo hvozdu (s pracovním názvem Stoun-Henž). Prý je sice zahnali, ale za chvíli je tam budou mít znovu. Konečně se celá skupina (naše garda, justiční garda, druidi a spousta potulných dobrodruhů) dala do pohybu. Občas jsme šli a občas běželi. V severních kopcích nad hvozdem druidů začali přicházet od našich předsunutých průzkumných jednotek zprávy o houfu (s ani ne polovičním počtem než byl náš), který se pohybuje v hustém lese na úpatí hor. Dali jsme se do běhu, ale bojovníkovy trable nejsou jen v boji samotnému. Při běhu v nízkém porostu (asi ostružiny) se mi rozvázal topánek a než jsem si ho stihl zavázat, ztratil jsem svou skupinu z očí. Čekali na mě pouze dvě mladé lesní elfky se svými bratry, kteří ustrašenýma a spocenýma rukama svírali rukojetě mečů. Začal jsem sprintovat, když v tom jsem zahlédl obrovskou masu nemrtvých s hlavním nekromantem v čele, jak se těsně přede mnou vyřítili z křoví, a (jak jsem tušil) ze zadu tlačení naší vojenskou silou se na mě vrhli. Nekromantovi tekly sliny, řval a máchal v jedné ruce obrovským palcátem a v druhé ještě větším řemdichem. Byl vysoký a vyzábělý a okolo něj se kupili temní elfové, kostlivci a bůhví co ještě. Tak já měl být kovadlinou kladivu mých přátel, kteří je sevřeli z druhé strany! Můj první reflex bylo skočit do předu a vrhnou se mezi masu těl a rozsekat je pro věčný pokoj jejich duší, ale v okamžiku jsem si to rozmyslel a nervózně (možná i trochu poděšeně) jsem ustoupil o pár metrů dozadu. " Ke mě! Tady jsou! Ty elfe, ty taky; z jedný a z druhý strany. Ty pojď sem a ty stůj za náma. Na něéé!" To byla spousta povelů, které jsem zařval na zmatené a nerozhodné elfí bojovníky a to bylo také vše, co jsem stihl, než do naší hrstky narazila kopa nepřátel tlačенých z druhé strany naší armádou. První úder, kterým jsem uštípl kus holení kosti nekroušovi provázelo zařvání temného čaroděje, kterého jsem si v první chvíli vůbec nevšiml a z nosu a uší mi začala crčet krev. Popraskala mi kůže na hrudníku a nejistě jsem se zakymácel. Elfík vedle mě upadl na znak, když ho druhá vlna skákavého blesku srazila na kolena a kostlivec mu přitom propíchl břicho dlouhým jedovatým mečem. V zápalu boje jsem si zranění a třeštění mozku v hlavě vůbec nevšiml a držel jsem linii. Řval jsem jako zvíře a klestil si cestu mezi jejich těla, abych bořil svůj památeční jedenapůlručák do náhodných těl smolařů. Bitva ještě neskončila a já si uvědomil, jak blízko jsem smrti. Nebyl jsem sice dosud zasažen, ale první vlna skákavého blesku natrhla mé srdce a vnitřní krvácení mi plnilo břicho horkou krví. Zezadu jsem ucítil jemný

dotek dívčí ruky. " Jsi zraněn?" Ptala se mě krásná elfí dívka. " Jasně," řekl jsem a pokusil o úsměv. Jak by mi mohla pomoci. Možná umí léčit nemoci a zranění z bojů, ale tohle je trochu moc. Přiložila mi na hrudník velký zelený dubový list a něco zašeptala. Cítil jsem, jak mi srůstá tělo opět do podoby v jaké ho nejvíc potřebuji. Do podoby člověka schopného žít a dál zabíjet ty hnusný potvory. " Páni! Dík, budu Ti navěky dlužníkem," řekl jsem ve spěchu a opět se vrhl do boje, který vypadal jak tanec posledních zoufalých synů temnoty a lovcích šelem, mých přátel gardistů. Viděl jsem, Silka, jak zezadu páře prohnilé tělo zombii, která byla příliš pomalá, aby dovedla třeba jen nepatrně zranit jeho pružné tělo. Viděl jsem Vegu, jak svým obrovským palcátem drtí hlavy kostlivců a jeho bratra Ishaara, který s obouručákem krájel nakládané ghúli ragú. Potěšil mě pohled na Justiční gardu, rychlého a silného Michala, který se skupinkou věrných bojoval proti fextovi obkopeném vlastními odpornými služebníky. Musím mu pomoci, blesklo mi hlavou při vzpomínce na boj s fextem, při kterém zahynula naše velekněžka a začal jsem se prosekávat chabým odporem, teď již ve zřetelné přesile, kterou naše strana měla. Nakonec jsem se k němu nedostal, protože jsem cestou přes podupané bojiště zahlédl temného čaroděje, který odolával hrstce dobrodruhů a přiskočil jsem zezadu k jeho lákavě odhalenému krčku. Jeho hlava odletěla lesu k nohám a boj skončil. Fext ležel ubodán a kroužící mrchožrouti začali slétávat na bohatou hostinu. První bitva skončila dobře. Z gardy nebyl nikdo těžce zraněn, kromě mě (prokletý skákavý blesk) a Michala, kterému fext ocejšoval bok svými zuby. Michal měl zimnici a museli ho rychle odvést do tábora, víc jsem se o něj nestaral (tyhle věci mají na starosti jiní lidé) a ještě jednou jsem šel poděkovat elfí léčitelce. Poklonil jsem se jí, a připomenul ji svou vděčnost a jistotu, že může kdykoliv počítat s mou pomocí. Pak jsme se vrátili do hlavního města. Odměna byla bohatá, ale Michal nikde. Soudkyně byla zmatena, protože ho přivezli v hrozném stavu, donesli do ošetrovny a za chvíli tam již nebyl. Felčar měl rozdrčenou hlavu a jeho pomocníci budou muset dostat společný hrob. Nikdo nikdy nezjistí, co komu patřilo. Pojalo mě strašné tušení. Michal, tedy teď již fext, bude mít chuť na svačinku a vyrazí shánět potravu. Svolali jsme gardu a vydali se do našeho hradu v Zelených skalách.

" Hele, už nás vítaj," řekl s úsměvem Vega, když zahlédl naši hradní stráž stojící u brány. " Ksakru," zašeptal ale kdosi a oči všech se zastavili na postavě stojící na hradbách. Michalova tělesná schránka, hýčkáající v sobě fextovu esenci čistého zla spustila proud jízlivého, chraplavého smíchu a zařvala na naši stráž, které v té chvíli odpadalo maso z kostí. " Zničte je, moji věrní!" Naši bývalí přátelé, teď chodící mrtvoly, se na nás vrhli s touhou podřezat nám krky. Po chvíli jsme je všechny bez problémů pozabíjeli, ale náš hrad byl vypálen. Stály jen hradby a bude stát mnoho peněz a námahy, než se to dá do pořádku. Na takové myšlenky teď nebyl čas. Fext prchal a my ho museli dohonit. Běželi jsme na západ (někdo ho viděl, jak utíká právě tímto směrem), a zanedlouho jsme ho opět dostihli. Již z dálky jsme viděli, jak se sklání nad skupinkou mrtvých těl (asi potulných dobrodruhů) a oni vzápětí vstávají a běží proti nám. Já se Silkem jsme je nechali za patami (ať je sejmou ostatní) a utíkali za prchajícím fextem. Dostihli jsme ho a začal šílený tanec. Stačil jeden zásah a ta zrůda vám napustí tělo šílenou zhoubnou nemocí - hnilobou, díky níž se pomalu rozkládáte a po smrti stanete čímsi odporným. Kroužili jsme okolo něj, on uskakoval, probíhal mezi námi a snažil se nás pobít. Silk mu usekl rameno, já mu propíchl bok a troll (myslím Mat) mu rozdrtil klíční kost. Poslední ránu dostal od Vegy přesně přes hrudník a zabořili se do něj všechny naše meče. Ranění odběhli do Stoun-Henze, aby se nechali od druidů vyléčit z možné nákazy a my jsme odnesli znetvořené Michalovo tělo zpět do města. Za pár dní se probral a nic si nepamatoval, jen jizev měl o dost víc. Prozatím jsme tedy ut'ali nekromancii obě ruce a než narostou, musíme se vypořádat s dalšími problémy.

Jo, abych nezapomněl, večer se konaly cvičné turnaje a kromě několika hodnotných skalpů jsem získal obrovskou chuť na pivo. Hostinský měl již roztočeno a nebylo jiné volby, než oslavit naše přežití a vylámání zubů temnotě.

Kapitola druhá (2. den)

Tak hrad nám opět stojí a je ještě o něco krásnější než předtím, ale alchymisté se spojili s cechem kouzelníků a vystavili si město nad magickým zřídlem. Teď pro nás představují ještě větší hrozbu než dřív. Tedy, nejde o to, že by byli nějak zlý, loupili nebo vraždili. Jsou prostě stále mocnější a tím ohrožují naši vládu nad tímto krajem. Měli bychom je co nejdříve uzemnit, ale to nám náš řád, ani soudní právo nedovolí. Ksaku! Navíc spousta osobních sporů mezi Isharem a kouzelníky, mezi Vegou a vůdcem alchymistů - nevrlym trpaslíkem, Silkova touha po větším množství peněz a já jsem také nebyl úplně spokojen. Po vybití hnízda nemrtvých nebylo do čeho píchnout a mě strašně chyběla bitevní vřava a jakákoliv forma boje. Tak vzniklo naše rozhodnutí. Já, Silk, Ishar a Vega (tedy prakticky vedení svaté gardy) při nejbližší příležitosti zdrhneme mimo zákon a prosadíme své touhy mnohem razantněji, než nám bylo doposud dovoleno. Začali jsme tajně budovat sídlo v horách. Krásný loupeživý hrádek, ukrytý a sakra těžko naležitelný. Tím však vznikl další problém. Ishar přestal zvládat povinnosti, coby vůdce cechu a já jsem tedy navrhl sesadit ho dříve, než kdokoliv zjistí něco podezřelého. Plán byl takový: Svoláme radu cechu, odhlasujeme svržení Ishara a na jeho místo nasadíme našeho ekonoma, tajemného Gladiátora (jeho pravé jméno si nepamatuji, ale říkali jsme mu právě takhle), který organizoval všechny stavby a většinu z nich také sponzoroval z vlastní záhadně nevyčerpatelné kapsy. Tím bychom zajistili stabilitu cechu, až z něj budeme vyloučeni pro nezákonnou činnost. Navíc nás potěšil i jeho slib, že bez přímého rozkazu ze strany soudu proti nám nebudou podniknuta žádná opatření. Byla tedy svolána rada cechu. Záměrně jsem se trochu opozdil a pozdržel jsem dva trolly (Pata a Mata), abych mohl spravit slabinu v našem plánu. Spočítal jsem si totiž, že asi nebudeme mít možnost přehlasovat část rady, která má Ishara v oblíbě a nutně potřebujeme hlasy dvou lidí (například těch trollů). Nu což, politika chce trochu křivosti. " Přátelé," začal jsem obezřetně, abych je nepodráždil, " Potřeboval bych po Vás takovou malou službičku. Řekněme, každému zlaťák za hlas proti Isharovi a svrhneme-li ho, pak další." " Tak jo," zabručeli skoro jednohlasně a vzali si mé jediné peníze. Byl jsem sám sebou spokojen a tak jsem přidal do kroku, abych se dostal do hradu co nejdříve, ale najednou zvonec instinktu. Snad je to tím, že jsem tak dlouho polehával v knihách nebo že jsem měl přebytek blahobytu, ale zvonec instinktu začal znít příliš pozdě a ostří meče mi projelo masem na levém rameni. Poděšen jsem se otočil. " Tak ty nás chytit podplatit." Zamumlal Mat. " My tě zabít." Na to Pat. " Do prdele," hlesl jsem a začal zdrhat lesem. Jednou jsem dostal mečem přes záda a cítil jsem vlahé lepivé potůčky krve, jak tečou z rozseknuté kůže, ale to už jsem byl pronásledován jen Patem a tak jsem se zastavil a vrazil mu meč do boku. Boj byl krátký a když jsem viděl blížít se opožděného Mata, radši jsem vzal opět roha. Já i Pat jsme byli na pokraji smrti, a já jen tak tak doběhl vysílen do naší cechovní tvrze. " Proboha, co se ti stalo, a kde máš trolly?" " Jdeš pozdě, rada již začala." " Co je s tebou?" " Krvácíš!" Další a další otázky na mě padaly a já se snažil popadnout dech. " Ty Ishare!" Zařval jsem na něj, když jsem vydechl a pozdvihl obnažený meč před sebe, " ty jsi najal dva trolly, aby mě zabili a jestli ne ty, tak kdo?" Sjel jsem všechny krvežíznivým pohledem. " Včera jsem Ti říkal, že budu na dnešní radě navrhopvat tvoje odstoupení. Potřebujeme ve vedení cechu lepšího vůdce, někoho, kdo rozumí penězům a obchodu. Ne jenom tupě sekat mečem." Moje řeč všem vyrazila dech, ale stále padajícím otázkám jsem nevěnoval pozornost. " Navrhuji svržení Ishara a jako hlavu cechu navrhuji Gladiátora!" Zařval jsem a zvedl ruku. Bylo odhlasováno. Pár skalních přívrženců se sice bránilo, ale nás byla většina. Trolly jsme postavili mimo zákon, a když Ishar odpřísáhl, že v tom napadení nemá prsty, navrhl jsem již se tím nezabývat a nechat ho cechu. Byla to má velká politická lež, a přes radost, kterou jsem z intrikování měl, to byla poslední kapka v mé nenávisti k politice. Jak jednoduché je zmanipulovat lidi.

Druhého dne jsem vstal zrovna na popravu Pata s Matem, a s o trochu černějším svědomím jsem si šel prohlédnout tabuli s vývěskou zatykačů. Mimo jiné tam také stálo: Za napadení města druidského a za pobití několika lesních mužů jest vypsán zatykač na skřetí skupinu lapků a každého, kdo bude držeti s nimi. Kdo je živé či mrtvé k soudnímu dvoru přivede, náležitě bude odměněn. Paráda. Sehnal jsem Vegu se Silkem, jen Ishara nikdo nemohl najít, tak jsme to prozatím

přestali řešit a vyrazili jsme na lov. Cestou se k nám přidal potulný troll a náhodný dobrodruh. Co bych to protahoval. Štěstí stálo při nás a potkali jsme je nedaleko hlavní cesty, jak se na něčem dohadují. Byli jsme lačni krve, ale zákon nám nakazoval dát jim možnost, aby se vzdali. Bylo jich víc, ale to byste nevěřili! K našemu zklamání složili zbraně a my je odvedli do města jako zajatce. Byly odvedeni do otroctví bez soudního řízení a my bohatě odměněni. To je vše. Lehká a výdělečná činnost.

Jedna z dalších cest nás vedla okolo skupiny zoufalých hledačů trollího pokladu. Potkali jsme soudkyni s již zdravým Michalem a dali jsme se s nimi do řeči. Vega někam odešel (tuším do města pro démanty, které jsme chtěli dát darem druidům pro utužení přátelských vztahů), Ishar byl stále nezvěstný a krom Silka se mnou byla i Berenika. Velmi sličná čarodějka, která se rozhodla pomoci nám při možných konfliktech a bojích, výměnou za ochranu našimi meči. Jenže to už zahlédl Michal skupinku skřetů a nesmím zapomenout zdůraznit jeho nevráživost vůči tomuto plemenu. Kdyby ho paní Matriam nedržela zpátky, určitě by jich spoustu pozabíjel; každý den alespoň tři. Teď si to k nim ale šinul a z hlavy se mu kouřilo, jak byl rozohněn, a jak ztrácel přičetnost. Skřeti se do boje moc neměli a nenechali se vyprovokovat (byli čtyři a opodál postávali jejich pobratřenci tři temní elfové). Bavili jsme se se Silkem tou podívanou vzájemného strkání a výhrůžek (Berenika stála opřena o strom a pozorovala ostražitě, co se děje) a já vytušil naši šanci. Vstal jsem a se Silkem v patách došel ke skupince. Požádal jsem soudkyni, aby si Michala odvedla, zacpala si uši a zavřela oči. Odcházeli spolu po cestě a nic neviděli ani neslyšeli. " Tak panáckové," dal jsem ostří meče jednomu z nich ke krku, " Nevšímejte si uniformy gardy a buď nám dáte všechny prachy, co máte nebo se braňte a zemřete." Vykulili oči a s otevřenou pusou na nás zírali. Podíval jsem se na Silka a ten se jen usmál. Sedm na dva, to bude boj. V puse se mi honily sliny. Vrhli jsme se na ně a začala prýštit první krev. Smáli jsme se. Chvíli. Jeden z temných elfů něco zařval a oba jsme se váleli v kalužích krve polomrtví, neschopní pohybu a pomalu a jistě umírající. Zastraný kouzla! Jediná věta se mi stále točila hlavou a pomalounku doznívala.

Tak jsem se přece jen probudil. Olízl jsem si tlapky a začal zuřivě výt. Rozhlédl jsem se kolem. Další tři velcí vlci leželi Berenice u nohou a její oči zářili touhou zabít a poroučet. Stála, a i já jsem se připlazil k jejím nohám. Miloval jsem svou paní. Vlkodlaka. Pak přišli první hony. Nejdříve jsme napadali pocestné a žrali jejich sladké maso. Později jsme začali napadat větší skupinky a umírali jsme pod ranami mečů, zakouslí do hnát ubohých lovců. Bylo jich třicet, čtyřicet, proti nám - čtyřem vlkům s naší paní. Čím víc jsem byl zuřivější, tím víc jsem si začal vzpomínat, kdo jsem doopravdy byl a cítit tu hroznou spalující bolest, lásku i nenávist v jednom pocitu prokletí. Byl to jeden nekonečný den, žádná smrt nebyla opravdová, dokud žila Vlčice. Žádná zbraň ji neublížovala a kouzla byla jak ubohé prskavky proti její mocné síle úplňku. Spoustu lidí jsem zadával, spoustu lidského masa jsem snědl, než trestná výprava vedená soudkyní neukončila náš bídný život a kouzelný meč tajemného Gladiátora nezabil, díky Bohu, naši paní a já doufal, že se již nikdy neprobudím.

Tak jsem se přece jen probudil. Věže hlavního města Feldaru tiskly nemocniční lazaret svou ochranou rukou a já, Silk, Vega, Michal a překrásná Berenika jsme pomalu procítali z prokletí vlkodlaků. Trošku zatrpklí trochu smutní a krapet šťastní. Každý jiný a všichni stejní. Na okraji mé postele seděl Gladiátor a začal mi vyprávět, co se přihodilo během naší nemoci lykantropů. " Špatné i dobré zprávy, příteli," začal svou řeč zvolna, " Jeden z kyrysníků nás zradil a náš hrad je opět vypálen. Leží v troskách a hradby jsou strženy. Nemáme nic." Vzdychnání a proklínání skrz zařaté zuby napovídalo, že všichni jsou již vzhůru. " Mám i dobré zprávy. Dokázal jsem postavit další zázemí pro náš cech. Teď již ne cech Kyrysníků, ale bojovníků pro svou vlastní věc; bez pout a svobodných. Těch, kteří si mohou dělat, co se jim zlíbí," opět ten tajemný pohled a zázračné prostředky, kterými disponoval. " Jdete do toho? Víím, že náš hrad vypálila skupina žoldáků s

jedním z našich lidí, kouzelníky a alchymisty, vedeni právě svým vůdcem, zarputilým trpaslíkem (na jehož jméno si nepamatuji). Pojd'me zítra zničit a vypálit jejich hrad. Za úsvitu. Budete již zdraví a plni síly," naléhal. Možnost pomsty je lákavé sousto a nikdo z nás neměl jiné přání, než utrhout ten šťavnatý plod. " Ale co kouzelníci? Lusknutím prstů jejich kouzel zemře polovina našich mužů a tu druhou pobijí jejich nohsledi. Jak se proti nim postavíme?" Namítal jsem a ve svědomí mě trápil slib Berenice, že jejich hrad nezničíme. " Na naší straně mohou stát skřetí bojovníci se svými čaroději z kruhů temných elfů," řekl Gladiátor a nám zamrzla slova v hrdlech nad silou jeho kontaktů a nad špinavostí jeho triků. Co jsme mohli dělat. Berenika řekla (ve jménu svých vlastních nekalých plánů), že se pokusí stáhnout své čaroděje z bitvy proti Astrálu a bez skřetích mágů by jsme byli proti magii bezbraní. Pomsta se dostala na první místo a nebylo již úniku. Každý chtěl krev. Zítra ráno.

Kapitola třetí (3. den)

Než opadla ranní rosa, stál jsem s opuchlými víčky a s těžkou rukou po prohýřené noci na místě setkání, které jsme dohodli předchozího večera. Přišla celá garda a zbytek Kyrysu, který již byl minulostí. Teď již žoldáci a bojovníci bez přístřeší. Pomsta. Hrad nebyl nikterak důležitě strážěn a lehl popelem k naší všeobecné radosti. Plápolající ohně rozdělané na kostech obránců nám vlévaly do srdcí úlevu a pocit lehkosti ze zničení té čarodějně chátvy. Zanedlouho jsme zahlédli voje armády, blížící se k nám ze směru hlavního města, a tak jsme osedlali koně a ujížděli ke hvozdu druidů. Ti nás ochrání a naše služby, které jsme jim dříve poskytli neprijdou vniveč. Přivítali nás přátelsky a za nabídnutou ochranu jejich území nám poskytli pomocnou ruku v oblasti čarodějnictví, kterému nikdo z nás nerozumí. Dny utíkaly jako vdané ženy za milostným dobrodružstvím, dokud jednoho podvečera nepřišla za Gladiátorem mladá elfka s tajnou zprávou. Jak tajemný muž. " Pánové," vstal Gladiátor a promluvil k nám, " mluvil jsem s Vámi o zázemí a o budovách , které vlastní náš cech. Nikdo do této chvíle nevěděl, kde se to místo nachází. Těď je ta pravá chvíle! Astrál na nás pořádá hon a snaží se najít náš úkryt. Skoro také objevili naše město. Pojd'me tam a já Vám odhalím velké tajemství." Cesta byla spěch a nikdo se příliš neohlížel zpět, dokud jsme ve skalách nedaleko hlavního města neobjevili ukrytou tvrz. V podhradí se to hemžilo lidmi a já poznal pomalované skřetí tváře, temné elfy, vrahy a zběhy, i toho čaroděje, co mi rozdrásal vnitřnosti ubohými kouzly a dovedl mě tak na pokraj propasti věčnosti. Překvapeni jsme stáli a nemohli vypadnout z údivu. " Ano, město lapků a zlodějů je i našim městem," zašeptal pyšně Gladiátor, kterému všichni vzdávali úctu, jako vůdci, a kterého poslouchala také veškerá havěť. Propukl jsem v šílený a hysterický smích. " Šokující!" " Fascinující!" " Ďábelské!" Řvali všichni okolo a smáli se a bědovali. Opravdu nás dostal. Tohle nikdo nečekal. Přemožen absurditou jsem si podal ruce k aktuálnímu smíru s mým skorovrahem, čarodějem voo-doo a temnotou opalizujícím pekelníkem. Teď již zbytečně nečekat a z kočky lovicí myš udělat oběť pro vzteklého psa. Berenika stála opodál a čekala, až vyrazíme zničit Astrál. V rukávech nepřeborné množství es, jen my - pěšáci s mečem v ruce budeme dostávat rány a zvracet krev. Tak do toho. Jak podlé.

Bojiště bylo nádherné. Obchodní cesta, most a zurčící potůček. Na jedné straně čekající bojovníci Astrálu. První řady plné bojechtivých ksichtů a lesknoucích se kostí kostlivců. To bylo překvapení! K jakým metodám lze až sklouznout. Z naší formace vyšli dva lidé. Nejdříve voo-doo šaman a před očima nepřátel zlomil slaměnou panenku. Mocná kouzelnice bílé, ochranné magie a milenka vůdce Astrálu padla k zemi, jako podřátá kosou. Na to vystoupila Berenika a odvolala z boje veškeré kouzelníky, kteří zmateně odcházeli a nechápali, co se vlastně děje. Její hlas byl přesvědčivý a nikdo se nezmoohl k odporu. Naši nepřátelé stáli s podlomenou odvahou a začali chápat svou zkázu. To už jsem ani neslyšel řev s vlastního hrdla a celá prvá řada - Já, Silk, Vega, Ishar, který se uzdravil z dlouhé nemoci srdce a Michal, spolu s dalšími neohroženými bojovníky bývalé gardy - se rozeběhla, toužíce po sladoučké krvi.

Krásné. Nepřátelé na hlavu poraženi a tři z nich jsem zabil vlastní rukou. Nevšímal jsem si malých sečných ranek a svíral pravou dlaň s rozdrčeným posledním článkem ukazováčku. Krve jako z vola. Je něco krásnějšího, než vítězství? Vzdychl jsem. Těžko říct.

Další dny nebyly v mé přízni. Povýšení do šlechtického stavu, hledání svitků osudu pro zkoušky na budoucího panovníka, a tak dál, a tak dál. Po bojové a politické stránce jsme neměli konkurenci a já se stále víc nudil. Při jedné z posledních zkoušek (kterých jsem se jako šlechtic musel účastnit) jsem vypadl, a to byla poslední kapka. Vzal jsem pár nejvěrnějších, většinu zlata z městské pokladnice a také roha. Utekl jsem na náš loupeživý hrad, který na nás čekal trpělivě, jako matka na své zbloudilé syny. S jistotou a s vděčností. Za pár dní přišel Silk, podali jsme si ruce a objali se. Stal se mým bratrem. Vyprávěl, jak do hlavního města vtrhla horda nemrtvých a jak gardě scházela naše zuřivost a odvaha. I tak pobili tu chamrad' do jednoho a při volbě velekněžky získala nejvíc hlasů Berenika a post jejího prvního rytíře získal Gladiátor . Černá čarodějka se stala vzorem čistoty a pavouk nelekající se špíny a pletoucí své síť, kdekoliv to jen jde se stal její pravou rukou. Knížetství prolezlé hnilobou. Na usmířenou jsem s bratrem a svými věrnými vypálil hrad nekromantům a hrad lapkům. Teď již čekám na své katy a zbojním v severských lesích pod laskavou ochranou druidů.